

МОТИВИ:

Районна прокуратура – Плевен е внесла обвинителен акт срещу Б.А.Х., с ЕГН: ***** от ***** ***** ***** по обвинение за това, че на 21.12.2021 г. около 20:00 часа в ***** ***** ***, е нарушила мерки, издадени против разпространението или появяването на заразителна болест по хората - от Заповед № РД-01-977 от 26.11.2021г. на Министъра на здравеопазването на Република България, издадена на основание чл. 61, чл. 63 и чл. 63в от Закона за здравето, чл. 29 от Наредба № 21 от 2005г. за реда за регистрация, съобщаване и отчет на заразните болести и във връзка с усложняващата се епидемична обстановка, свързана с разпространението на болестта „COVID-19“ на територията на страната - като лице от Заповедта, поставено под карантина с Предписание за поставяне под карантина № 211219/551434 на Регионална Здравна Инспекция - Видин, не изпълнила задължението си да не напуска дома си, където е посочила, че ще пребивава за посочения в предписанието срок 19.12.2021 г. - 28.12.2021г. (включително) - ***** ***, като деянието е извършено по време на епидемия във връзка с разрастващата се такава от болестта „COVID -19“, при обявена извънредна епидемична обстановка с Решение № 325 на Министерския съвет от 14 май 2020 г. (за последно удължен срок с Решение № 826 от 25 ноември 2021 година, от 1 декември 2021 г. до 31 март 2022 г.) – престъпление по чл. 355, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК.

Районна прокуратура – Плевен, представлявана от прокурор Д.М. поддържа внесения обвинителен акт, като счита вината на подсъдимата в извършване на престъплението, за което □ е повдигнато обвинение за безспорно доказана и пледира същата да бъде призната за виновна и да □ се наложи наказание „Пробация“ към минимума предвиден в закона.

В насроченото първо съдебно заседание на дата 21.12.2023 г., подсъдимата Б.А.Х. редовно призована чрез защитника □ адв. А.А. от АК – гр. Разград, не се явява.

Подсъдимата Б.А.Х. не се явява в съдебно заседание насрочено за дата 24.01.2024 г., като същата е с постановено принудително довеждане от служители на ОЗ „Охрана“ – гр. Плевен.

От докладна записка от дата 24.01.2024 г. на ОЗ „Охрана“ – гр. Плевен е видно, че при посещение на известния по делото адрес на подсъдимата Б.А.Х., същата не е установено. По данни на баща □ А.А., служителите на съдебна охрана са установили, че същата непреставява на територията на Република България, а същата живее и работи в Германия.

От депозираната по делото докладна записка от мл. полицейски инспектор Л.Д. при Първо РУ – Плевен е видно, че подсъдимата Б.А.Х. не

пребивава на известния по делото адрес, а се намира в Република Германия.

При извършена проверка от страна на мл. полицейски инспектор Л.Д. в АИС-ГК е установено, че подсъдимата Б.Х. има регистрирано излизане от Република България на дата 28.09.2023 г. през ГКПП-ВИДИН –ДУНАВ МОСТ и няма регистрирано влизане.

За проведеното съдебно заседание на дата 24.01.2024 г., подсъдимата Б.А.Х. е редовно призована чрез защитника си – адв. А., не се явява.

Поради това, с определение на съда на осн. чл.269, ал.3, т. 2 и т. 4, б. „а“ от НПК е постановено разглеждането на делото в отсъствието на подсъдимата.

Задочното производство е изключение от основния принцип за непосредствено участие на обвиняемия/подсъдимия/ в наказателния процес. Поради тази причина законодателят е посочил изчерпателно необходимите изисквания, при наличието на които е възможно неприсъствено образуване и движение на наказателното производство. Спазването на тези изисквания е абсолютно необходимо условие за валидността на извършените процесуално следствени действия и постановените въз основа на тях прокурорски и съдебни актове.

Съгласно разпоредбата на чл. 269, ал. 3 НПК, задочното наказателно производство е допустимо само при спазването на следните законоустановени предпоставки:

1. този ред за разглеждане на делото да не е пречка за разкриване на обективната истина;

2. подсъдимият да не е намерен на посочения от него адрес или да е променил същия, без да уведоми съответния орган;

3. местоживеенето му в страната да не е известно и след щателно издирване да не е установено;

4. подсъдимият да е редовно призован, да не е посочил уважителни причини за неявяването си и да е изпълнена процедурата по чл. 254, ал. 4 НПК;

5. подсъдимият да се намира извън пределите на страната и:

а/ местоживеенето му да не е известно;

б/ да не може да бъде призован по други причини;

в/ да е редовно призован и да не е посочил уважителни причини за неявяването си.

Първата предпоставка е общо изискуема за всички възможни случаи на приложение на чл. 269, ал. 3 НПК. Останалите предпоставки са алтернативно дадени и намират приложение съответно на степента, в която е било

възможно валидното известяване на подсъдимия за възбудения спрямо него наказателен процес. Само когато наред с първата общо изискуема предпоставка се установи, че е налице и една от алтернативно дадените /съответно чл. 269, ал. 3, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4, буква „а“, буква „б“ и буква „в“ НПК/ законът позволява разглеждане на делото в отсъствие на обвиняемия /подсъдимия/.

Органите на досъдебното производство и съдът са длъжни да установят със съответните доказателства и да посочат конкретния фактически състав, при който се провежда задочното производство. Това е необходимо, за да се гарантира правото на защита на обвиняемия/подсъдимия/, както и за да се осигури възможност за последващ съдебен контрол за законосъобразността на задочния наказателен процес.

Съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 3, т. 1 от НПК, когато това няма да попречи за разкриване на обективната истина, делото може да бъде разгледано в отсъствие на подсъдимия, когато той не е намерен на посочения от него адрес или е променил същия, без да уведоми съответния орган.

От доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че в разглеждания случай предпоставките за провеждане на задочно наказателно производство по реда на член 269, ал. 3, т. 2 и т. 4, б. „а“ от НПК са налице..

Защитникът на подсъдимата – адв. А. заявява, че подзащитната му живее и работи в Република Германия, и поради тази причина не може да се яви в съдебно заседание.

Съгласно установената практика на Европейския съд по правата на човека, правото на обвиняемия /подсъдимия/ да участва лично в процеса е основен елемент от правото на справедлив процес. Към задочно производство може да се пристъпи само при събиране на данни за несъмнен отказ на подсъдимия да участва в процеса или в случаите на бягство от правосъдието. Такива данни по конкретното дело са налице, видно от приложените справки, докладни записки и писма от различни институции. Ненамирането на подсъдимия на известните адреси е достатъчно основание да се приеме, че той е демонстрирал отказ от правото си на лично участие в съдебната фаза и, че е осъществил бягство от правосъдието в предвид на обстоятелствата установяващи се от съответните справки от които е видно, че същият е променил местоживеенето си и местонахождението си.

Същевременно няма данни подсъдимата Б.А.Х. да се намира в местата за лишаване от свобода.

В хода на съдебните прения, защитникът на подсъдимата Б.А.Х. – адв. А.А. от АК - Плевен pledira за оправдателна присъда, но алтернативно моли, че в случай съдът признае подсъдимата за виновна, да ☐ наложи наказание „Пробация“ в минимален размер.

Съдът, като взе под внимание събраните и приобщени по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

На основание чл. 63 от Закона за здравето с Решение № 325 на Министерския съвет от 14 май 2020 г. била обявена извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с възникнала епидемия от разпространение на болестта „COVID-19“ и съществуващата непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, считано от 14 май 2020 г. Определеният срок на извънредната епидемична обстановка бил няколкократно удължаван като с Решение № 826 от 25 ноември 2021 година бил удължен от 1 декември 2021 г. до 31 март 2022 г.

С цел защита и опазване живота и здравето на гражданите на Република България Министърът на здравеопазването по предложение на главния държавен здравен инспектор въвел временни противоепидемични мерки за територията на страната против разпространението на заразната болест по хората „COVID -19“. Това сторил с издаване на серия от заповеди, част от които касаели лица, български граждани пристигащи от чужбина. Със Заповед № РД-01-977 от 26.11.2021г. въвел задължително поставяне под карантина за срок от 10 дни в дома или в друго място за настаняване, в което лицето е посочило, че ще пребивава, с предписание, издадено от Д. на съответната регионална здравна инспекция или оправомощен от него заместник-директор. Съгласно заповедта на поставяне под карантина подлежали български граждани, пристигащи от чужбина, които не представят документ, показващ отрицателен резултат от проведено до 72 часа преди влизането в страната изследване по метода на полимеразна верижна реакция за доказване на „COVID-19“.

На 19.12.2021г. подсъдимата Б.А.Х. влязла на територията на Република България през ГКПП Видин, пристигайки от страна поставена в червената зона според заповедта на министъра. Не представила валиден отрицателен резултат от проведено до 72 часа преди влизането в страната изследване по метода на полимеразна верижна реакция за доказване на „COVID -19“. Поради това била поставена под карантина за срок от 10 дни от 19.12.2021г. до 28.04.2021г. – включително, с предписание № 211219/551434 на Д. на Регионална Здравна Инспекция - Видин. Поради тази причина подсъдимата Б.А.Х. не трябвало да напуска адреса на пребиваване, посочен от нея -
***** ** в определения срок.

Подсъдимата Б.А.Х. била запознат с факта на поставяне под карантина и издаденото □ предписание за това, във връзка с което го подписала и подписала протокол за устно уведомяване на лица, поставени под карантина при влизане на територията на страната, съгласно чл. 61 ал. 1 и ал. 10 от Закона за здравето от 19.12.2021 г. Пред здравните власти декларирала, че периода на карантина ще прекара в ***** **.

Въпреки, че била наясно, че не трябва да напуска адреса, на който била поставен под карантина, на 21.12.2021г. подсъдимата Б.А.Х. излязла от дома си заедно със съпруга си Д.Х..

В периода, докато не се намирали на адреса свидетелите Е.С. и М.Н. -

служители при 01 РУ- МВР Плевен, изпълнявали служебните си задължения на територията на управлението като проверявали лица поставени под карантина по предварително подаден списък. Около 20:00 часа посетили адреса, на който трябвало да се намира подсъдимата Б.А.Х.. Пред дома сигнализирали със звук от служебния автомобил, за да се появи някой. Излязъл баща □ - свидетелят. А.А.. Полицейските служители обяснили причината за посещението им.

Свидетелят А.А. обяснил, че подсъдимата Б.Х., заедно със съпруга □ Д.Х. са отишли да посетят болен роднина в гр. Славяново.

Полицейските служители го попитали за адреса на роднината или телефонния номер на подсъдимата Б.Х. или на съпруга □ Д.Х., но той отказал да им ги предостави. Малко след това пък заявил, че може да не са в гр. Славяново, а в гр. Плевен.

За установените обстоятелства при проверката от страна на полицейските служители бил уведомен дежурния при ОДЧ на районното управление.

При описаната фактическа обстановка и изложените по-горе съображения, съдът прие за безспорно установено от правна страна, че след като на 21.12.2021 година около 20:00 часа, в ***** ***, е нарушила мерки, издадени против разпространението или появяването на заразителна болест по хората - от Заповед № РД-01-977 от 26.11.2021г. на Министъра на здравеопазването на Република България, издадена на основание чл. 61, чл. 63 и чл. 63в от Закона за здравето, чл. 29 от Наредба № 21 от 2005г. за реда за регистрация, съобщаване и отчет на заразните болести и във връзка с усложняващата се епидемична обстановка, свързана с разпространението на болестта „COVID-19“ на територията на страната - като лице от Заповедта, поставено под карантина с Предписание за поставяне под карантина № 211219/551434 на Регионална Здравна Инспекция - Видин, не изпълнила задължението си да не напуска дома си, където е посочила, че ще пребивава за посочения в предписанието срок 19.12.2021 г. - 28.12.2021г. (включително) - ***** **, като деянието е извършено по време на епидемия във връзка с разрастващата се такава от болестта „COVID-19“, при обявена извънредна епидемична обстановка с Решение № 325 на Министерския съвет от 14 май 2020 г. (за последно удължен срок с Решение № 826 от 25 ноември 2021 година, от 1 декември 2021 г. до 31 март 2022 г.), подсъдимата Б.А.Х. при форма на вина пряк умисъл, както от обективна, така и от субективна страна е осъществила състава на престъплението по смисъла на чл. 355, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, в извършването на което я призна за виновна.

При определяне размера на наказанието, което следва да се наложи за извършеното престъпление, като смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства съда отчита чистото съдебно минало на подсъдимата Б.А.Х. към инкриминираната дата, което определя същата като лице с невисока

степен на обществена опасност в качеството на деец; дадените от нея обяснения при разследването по досъдебното производство, с които е спомогнала за разкриване на обективната истина; направеното в тях самопризнание, сочещо за наличие на проявено критично отношение към самото престъпление; причините – необходимост от посещение дома на дъщеря □, тъй като внучето □ е било болно, които са довели до нарушаване на съответната противоепидемична мярка.

Отегчаващи вината обстоятелства съдът не констатира.

Преценявайки изложените по-горе данни по отделно и в тяхната съвкупност, съдът намери, че са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства, при чието наличие и най-лекото, предвидено от закона наказание, би се явило несъразмерно тежко, дори и ако бъде определено в неговия най-нисък размер за съответния вид.

С оглед на това, след като съпостави техния характер и естество заедно с направеното от подсъдимата Б.А.Х. самопризнание, породените от същото правни последици, изминалия дълъг период от време, съдът наложи на подсъдимата Христова наказание при условията чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б” от НК и намери за необходимо да замени предвиденото в чл. 355, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК наказание „Лишаване от свобода”, с наказание „Пробация”, налагайки на подсъдимата визираните в чл. 42а, ал. 2, т. 1 и т. 2 от НК пробационни мерки „Задължителна регистрация по настоящ адрес” за срок от 6 /шест/ месеца и “Задължителни периодични срещи с пробационен служител” за същия по размер срок, като прие, че по този начин, с такива определени по отношение на тяхната продължителност и вид мерки, ще се създадат условия за постигане целите на личната и генерална превенция на наказателната репресия, посочени в нормата на чл. 36 от НК.

Въз основа на установените по делото факти и след като отчете целите, преследвани с изпълнението на наложената пробационна мярка „Задължителна регистрация по настоящ адрес”, на осн. чл. 42б, ал. 1 от НК съдът определи периодичност за нейното изпълнение в рамките на минимално възможния срок - 2 пъти седмично.

Разпоредбата на чл. 355, ал. 2 от НК съдържа и друго (по-леко по вид) наказание – “Глоба”, което е предвидено за налагане заедно с наказанието “Лишаване от свобода”. При наличието на установената с чл. 55, ал. 3 от НК възможност обаче това наказание не е наложено чрез постановената присъда, тъй като съдът е приел, че предвиденото по-тежко по вид наказание, каквото се явява отбелязаната в чл. 37, ал. 1, т. 2 от НК „Пробация”, е напълно достатъчно да постигне целите по чл. 36 от НК.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, съдът осъди подсъдимата Б.А.Х., да заплати направените деловодни разноски в размер на 62,31 лева., които да се заплатят по сметка на ОД на МВР – гр. Плевен.

С оглед така направените фактически и правни констатации, с оглед вътрешното убеждение и с оглед разпоредбите на закона, съдът

постанови своята осъдителна присъда в този размер.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: